

Ivan Simonič

1905-1979

geograf in zgodovinar

po tem vpletene. Tu sta vpletli.
levo hič nimaš pod hirske in
tuk je pet sidra in pet leseva.
in (tj. Borova) je lesena. Tu je
opet. Tu hič ino lesu sledenj
Borova, ki je resnejš. Tu sledenj, pod
vsiem podreški determina
in je oblikan

Tu so več vtiči
sle ne vtič - hirske
tuk - lesena. Tu je in
tu ne vtič stupaj s stekli
+ star tuk. Izdelovali so
natančno. Ob koncu
izdelovala boste le še
zareščev + temen -
je ostaja prizračna zve
lom. Ustoli vtič
Nostira

Ivan Šimončič:

Zgodovina kocuškega jekikernega mesan

Radi velike godnatosti, saj visokega kraškega
nejsrega podjetja na kociškem, nego je v okviru, je zadela
mizacija pozno in le počasi predvirovala v notranjost te
kociške svet ne predstavlja, vse dolje stebre in popolne
zaviljs, ne katerem ne bi bilo nikoli človeškega bivališča.
začakovanje se manjše dogvala, da je slovki živel na
prazgodovinski deli. Ta je prodrl reči, da Kociško polje
tam postavil tudi bivališče, je se priča, da je tega do
najina predvirovala v zgodovinskem razvoju, da je
kaj je resnici od Tolenci vasi proti JV vzdoljava
tuk do davnje linije, ki je od relativne vije ob Jančah
+ Matricah. To vodni stengel je izločil red predviroval
pravnih krajih, v zgodnih jasal poštal prostor za hirske
pa je kociško polje tudi na zapadni strani Jančice (568 m)

Ivan Simonič, geograf in zgodovinar

Rodil se je 7. julija 1905 v kmečki družini na Vinjem Vrhu pri Semiču. Oče Matija in mati Neža sta imela pet sinov in tri hčere. Janez oziroma Ivan je bil tretji sin. Hiša je kmalu izgubila gospodarja, saj so 41-letnega očeta Matijo Simoniča poleti 1914, ob začetku prve svetovne vojne, med prvimi poslali na fronto, kjer je še istega leta padel oziroma so ga navedli med pogrešanimi. Na domačiji se je pričelo težko življenje. Kljub temu se je mati odločila, da pošlje osnovnošolca Ivana študirat na klasično gimnazijo v Šentvid pri Ljubljani, kjer je 1927 maturiral.

Jeseni istega leta se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, izbral je študij geografije in zgodovine s sociologijo. Med študijem je odslužil devetmesečni vojaški rok v Zagrebu in Sarajevu 1932/33, diplomiral pa je leta 1934.

Med čakanjem na sprejem v pedagoško službo je 16 mesecev delal v Etnografskem muzeju v Ljubljani, kjer je urejal knjižnico. Leta 1937 je dobil službo na gimnaziji v Kočevju, kjer je poučeval do leta 1944. S šolskim letom 1944/45 je bil premeščen na gimnazijo v Novo mesto, 1945/46 v Celje, 1946/47 pa na nižjo gimnazijo v Ribnico. Od leta 1947 je služboval v Logatcu, od 1950 na klasični gimnaziji v Ljubljani, od 1955 do 1961 je bil kustos v Slovenskem šolskem muzeju. Leta 1961 se je zaposlil na osnovni šoli v Kamniku, kjer je poučeval do upokojitve.

V znanstveno-raziskovalno delo se je začel poglabljati že na univerzi. Kot študent je objavil dva članka, in sicer folklorni zapis »Belokranjski Miklavž« v *Jutru* 6. 12. 1929 in ob proslavi namišljene 600-letnice naselitve Kočevarjev članek »Razvoj kočevskih naselij« v *Slovencu* 3. 8. 1930.

Težišče Simoničevega proučevanja sta bila Kočevsko in Bela krajina. Po končanem univerzitetnem študiju je objavil vrsto dokumentiranih znanstvenih razprav, člankov, poročil in ocen v časopisih in revijah *Etnolog*, *Glasnik muzejskega društva za Slovenijo*, *Jugoslovenski istorijski časopis*, *Kočevski Slovenec*, *Geografski vestnik*, *Planinski vestnik*, *Obzornik*, *Kronika*, *Naši razgledi*, *Prosvetni delavec*, *Dolenjski list* in drugih dnevnih tiskih.

Napisal je dva nekrologa: Lojze Golobič in Henrik Tuma, ki sta izšla v *Etnologu* 1936. Sodeloval je pri *Krajevnem leksikonu dravske banovine*

1937 in je avtor geografije bivših okrajev Črnomelj in Novo mesto ter 11 občin okraja Krško. Po pogodbi s Ciril-Metodovo obrambno družbo je leta 1937 sestavil znanstveni razpravi Geografski pregled kočevskega jezikovno mešanega ozemlja in Zgodovina kočevskega ozemlja ter Literaturo, vse je izšlo v *Kočevskem zborniku*.

Po osvoboditvi je ponovno pričel pisati in objavljal. Obsežnejša teksta sta poljudnoznanstveni razpravi Zemljepisna podoba kočevskega ozemlja od naselitve do leta 1941 in Zgodovina kočevskega ozemlja od naselitve do 1941.

V času službovanja v Slovenskem šolskem muzeju od 1955 do 1961 je kot kustos dokumentacijske zbirke proučeval zgodovino šolstva in pedagogike. Predvsem je dopolnjeval podatke za osnovne šole po arhivskih virih, ki so bili dostopni ali po šolah, župniščih in arhivih Slovenije in tudi v literarnih virih ter s tem dopolnjeval kartoteko šolskih kronik. Pri proučevanju in raziskovanju je izdelke svojega strokovnega dela tudi objavjal, zlasti ob šolskih jubilejih.

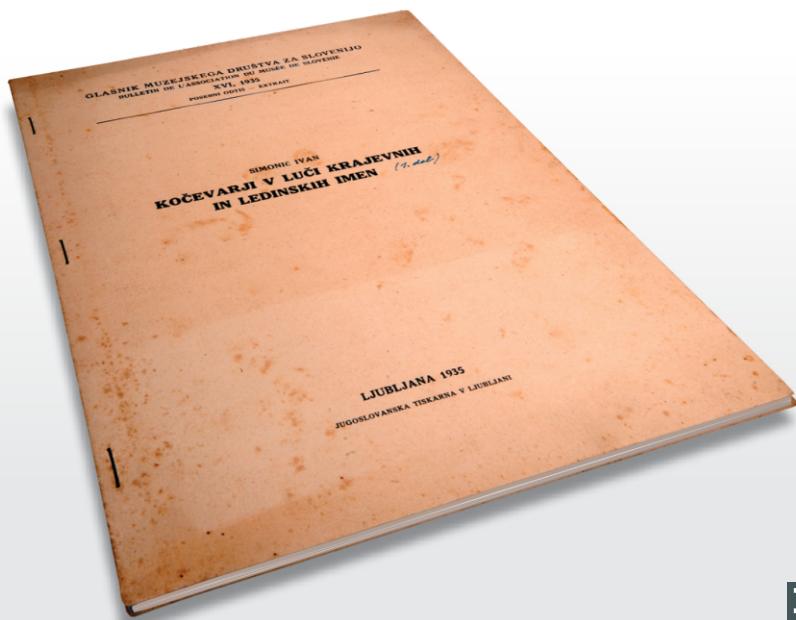
Ob proslavi 500-letnice Kočevja sta v knjigi *500 let mesta Kočevje* objavljena njegova prispevka Zgodovina mesta Kočevje in kočevske občine ter Geografske značilnosti mesta Kočevje in ozemlja kočevske občine.

Zelo pomemben je Simoničev delež pri *Enciklopediji Jugoslavije*, za katero je obdelal gesla Kočevje, Kočevsko, Metlika in Novo mesto.

V *Krajevnem leksikonu Slovenije* je obdelal skoraj vsa krajevna gesla v kočevski in črnomaljski občini in še mnoga v metliški, ribniški, trebanjski, brežiški, krški, sevniški in zagorski občini. Sodeloval je pri drugi in tretji knjigi Krajevnega leksikona Slovenije in je zanju opisal 470 krajev.

Po upokojitvi je Simoniča pritegnilo zanimanje za belokranjske gradove in tako so v *Kroniki* kar po vrsti začele izhajati njegove razprave o gradovih: Krupa pri Semiču (1977), Poljane ob Kolpi (1978), Turn pri Dragatušu (1979). Vmes je objavil Prispevek o zgodovini Špeharske doline.

Leta 1979 mu je Belokranjsko muzejsko društvo v Metliki izdalo samostojno publikacijo Špeharska dolina in grad Poljane ob Kolpi, v kateri je avtor podrobno prikazal zemljepisno, zgodovinsko, demografsko in etnološko podobo štirih obkolpskih naselij v tem najjužnejšem delu Bele krajine.

Simoniču, ki je nameraval raziskati zgodovino še drugih belokranjskih gradov, pa je 8. novembra 1979 nadaljnje delovne načrte pretrgala smrt. Tako se je v zrelih letih, vendar še vedno prezgodaj, zaključilo življenje tihega in vztrajnega raziskovalca naše preteklosti, ki je svoje sposobnosti posvetil predvsem svoji rodni Beli krajini in bližnji Dolenjski.

Odkritje spominske plošče 25. oktobra 1997 na Vinjem Vrhu pri Semiču na mestu, kjer je nekoč stala Simoničeva rojstna hiša

Ob tej priložnosti je Belokranjsko muzejsko društvo izdalo spominsko publikacijo Ivana Simoniča Šole in gradovi.

Osebni predmeti Ivana Simoniča
(vse hrani BMM: nalivno pero, povečevalno steklo,
ročna ura, šah) in zapiski Ivana Simoniča (arhiv BMM)

VIRI:

BRANCELJ Bednaršek, Andreja (2011): Zaslužni Belokranjci : umetniki in znanstveniki : vodnik

DULAR, Jože (1988): Pomembni Belokranjci
Simonič, Ivan (1997): Šole in gradovi

E-viri:

<https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi569918/>

https://sl.wikipedia.org/wiki/Ivan_Simoni%C4%8D

<http://www.dlib.si>

SLIKOVNO GRADIVO:

Belokranjski muzej Metlika

Alojz – Slavo Simonič, Vinji Vrh 13, Semič

KOLOFON

Založila in izdala: Knjižnica Črnomelj, zanjo Anja Panjan Trgovčič, direktorica
Besedilo izbrala: Bernardka Jakša

Lektoriranje: Tereza Tomaževič

Fotografinanje, oblikovanje in priprava za tisk: Roland Plut

Tisk: TISKARNA TiskAM Aljoša Mihelin s.p.

Naklada: 80 izvodov

Publikacijo sofinancira **Občina Semič**.

Semič, november 2019

